

Irgalmas kezek.

A városi parkban, nagy fa árnyékában egy látszólag ittas ember feküdt. A járókelők pillanatig megálltak előtte, azután tovább siettek munkájukra műhelyekbe, gyárakba. Egyik-másik mosolyog fölötte és talán azt gondolja magában: nem is igazi férfi, aki egyszer be nem rugott. Mások megvető tekintettel mérik végig a mértéktelent. S vannak olyanok is, akik rendőr után kiáltanak és nem értik meg, hogy az ilyen embert miért nem távolították el már régen a nyilvánosság elől.

— Gyere, Jenő — szólott egy fiatal asszonyka férjéhez, aki karját kivonva felesége karjából, odaállt a kíváncsiak közé.

Rákos Jenő, aki mindent alaposan szeret végezni, hosszabb ideig állva marad. Valami nyugtalanítja az ott fekvő emberen. Az a meggyőződése, hogy ez a férfi nem is részeg, hanem beteg. Ebben a pillanatban a férfi szájából vér ömlik ki. Azok, akik körülállták, hirtelenül eltávoznak. Senki sem akar kellemetlenségbe keveredni és a rendőrséggel szóba állni.

Rákos Jenő közelebb lép hozzá, melléje térdel és karját feje alá tartja, hogy kissé fölemelje s így a vérzést megszüntesse. Mint egykori szanitéc, jól látta, hogy a beteg órái meg vannak számolva. Odahajol a füléhez és hangosan, világosan mondja neki:

— Akar-e papot?

A haldokló szemei zárva voltak, arc a halotthalovány és mozdulatlan.

— Kíván-e papot? — ismétli Jenő még hangosabban. — Gyenge bólintás rá a felelet.

— Irma, — fordul most mellette álló feleségéhez. — Siess, amily gyorsan csak bírsz a legközelebbi plébániára és hívd az egyik tisztelendő urat ehhez a haldoklóhoz. Azután hívj orvost és rendelj betegszállító kocsit.

A fiatalasszony csodálkozva tekint a férjére, de mégis elsiet, amilyen gyorsan csak lehet.

A véres arc és a beteg véres ruhája láttára Rákos Jenőt bizonyos undor fogja el. De csakhamar erőt vesz magán, hiszen látott ő külön dolgokat is a haretéren. Tiszta zsebkendőt vesz elő, letörli a vért és észreveszi, hogy a fiatalember a tüdővész utolsó fokán van és hogy végét járja.

Legszívesebben elengedné a szerencsétlennnek a fejét a földre és elsietne, de bizonyos titkos hatalom visszatartja.

Milyen érdekes! Ő, aki már évek óta nem él katolikus módon, most elsősorban a papra gondol, hogy ezen a szerencsétlennen segítsen. Neki, aki évek óta vallásos könyvet nem vett a kezébe és ki tudja, mikor hallgatott szentbeszédet, ennek a szerencsétlennnek a láttára folyton észébe jut a Szentírásnak ez a szava: „Mily borzasztó az élő Isten kezeibe esni!”

Mintha a haldokló szívében visszhangra lelne ez a gon-

dolat, egyszerre kinyitja szemét. Rémület tükröződik benne. Alig hallhatóan mondja:

— Meg kell halnom. El-vesz-tet-tem é-le-te-met... Ret-te-ne-tes az é-lő Is-ten...

— Csend, csend, nem szabad beszélnie. Papot hívtam — vigasztalja Jenő a haldoklót. Hálás tekintet a jutalma ezekért a szavakért.

Ebben a pillanatban az irgalmas szamaritánus lelkében döntő változás megy végbe. Élénken szemei előtt állnak Nietzsche szavai, amelyek az „Ismeretlen istenek” című munkájában olvasott: „Az övé vagyok és érzem azokat a kötelékeket, melyek engem a küzdelemben lehúznak és habár futok, mégis szolgálatára kényszerítenek.”

Csak véletlen, hogy ő, a hitetlen, itt térdel a szerencsétlen mellett és az Isten békéjét segíti neki közvetíteni? Nincs-e ő a Magasságbeli szolgálatában akarata ellen is? Igen, saját akarata ellen?

Évek óta először most hagyja el ajkát ima. Könyörgő ima. Nagy aggodalom szállja meg, hátha későn jön a pap? Megkönnyebbülten lélezkzik fel, amikor gyors futásban jön a betegszállító kocsis és a pap két betegápolóval száll ki belőle.

Miután a jelenlevők kellő távolságba távoztak, a szerencsétlen életének vétkeit a jó pásztor jóságos szívébe rejti. A feloldozás után a haldokló inge alól kis ezüstláncot húz elő, amelyen Szűz Mária-érme függ s átnyújtja a papnak.

— Küldje el ezt, kérem, nővéremnek, Amabilis nővérnek, a ....-i kolostorba és írja meg neki, hogy Istennel kibékülve haltam meg.

Nagy fáradsággal, végső erőfeszítéssel mondta ki a haldokló ezeket a szavakat. Csendes béke nyugszik márványfehér arcán és szemeiből hálakönnyek szivárognak.

Amikor a betegápolók fel akarják venni a földről, karjaik közt hal meg. A közben megérkezett orvos, valamint a rendőrségi kiküldött csak a halálát állapítják meg és írják fel személyi adatait.

A tömeg hallgatva, meghatva távozik a szerencsétlenség helyéről.

Rákos Jenő is csendben, hallgatva indul feleségével hazafelé. Az asszony újra és újra tisztelettel tekint férjére. Ugy tűnik fel neki, hogy bizonyos derűs fény nyugszik különben komoly és borús arcán.

Vége a fiatalasszony töri meg a csendet:

— Ennek a szegény embernek mégis csak nagy szerencséje volt — mondta megindultan. — De hogy jutott eszébe tulajdonképpen, hogy katolikus papot hívass hozzá? Ez az ember másvallású is lehetett volna?

— Igaz, de amikor a mellényét kinyitottam, kicsiny ezüst

Mária-érmet láttam a mellén, vékony ezüstláncon függött. Akkor mindjárt tudtam, hogy katolikus.

— Akkor bizonyára buzgó katolikus volt.

— Azt ugyan nem lehetne állítani, mert ez még csak tisztességes ember sem volt, amint kinézéséből és saját bevallásából következtetni lehet. Ez nem elvből, hanem jellemtelenség-ből volt hitetlen. Erkölcsileg romlott volt és azért természetes, hogy Istennek és Egyházának hátat fordított.

— De hogyan jutott ahhoz az éremhez?

— Talán buzgó édesanyja volt, aki lehet, hogy halálos óráján ajándékozta neki. S az ilyen anyai parancs még a leggonoszabb ember előtt is gyakran olyan szent, hogy nem meri túltenni magát rajta. Igen, Irma, még a leggonoszabb ember előtt is gyakran szent az anya parancsa. Én is ismerek valakit, akivel az anyja halálos ágyán megfogadtatta, hogy Szűz Mária tiszteletére naponkint elmond egy Üdvözlégy Máriát. És az ezt megtette naponkint, mondhatni csak szokásból.

Künn, a haretéren az ágyúk dörgése között a lövészárokban, a közelharcban, vagy otthon, ha munkával túl is volt terhelve és este nagyon fáradt volt, mégis ott állt előtte az anyjának tett fogadás és elmondta az Üdvözlégy Máriát. Igen, nem tudott elaludni, ha el nem mondta, ha másképen nem, legalább gépiesen. Mily gyakran nevetett ezen, mint nevetni szokás, ha valaki aggódik, nem kelt-e fel ballábbal, vagy pedig ha valaki nem akar 13 tagból álló társaságba menni. Most azonban más ember lett belőle, az Isten ujjá megérintette őt. Az előbbi szörnyű dráma átváltoztatta lelkét.

Ugy, mint a többiek, én is tovább akartam menni, de mikor láttam, hogy nem is ittassal, hanem inkább haldoklóval van dolgom, éreztem, hogy maradnom és segítenem kell. S ott állt egyszerre aranybetűkkel a lelkem előtt, amit valamikor mint iskolásgyermek olvastam: „Aki egy lelket megment, annak a lelke nem veszhet el”. Irma, én tudom, hogy mennyit szenvedtél hitetlenségem miatt és azt is tudom, mennyit imádkoztál értem Isten előtt, de mostantól kezdve nem lesz köztünk a legszentebb dologban sem választófal. Amint a szeretetben, úgy a hitben is egyek leszünk. Ezentúl egészen a tied leszek, mert Istennek és a Boldogságos Szűznek adom magamat.

A fiatalasszony arcán könny csordult végig, ünnepélyesen mondta: „Amen” és tekintetével az eget kereste.

(Blaskó Mária.)